

Lieve papa!

De volgende brief werd door een 16-jarig meisje geschreven aan haar vader, een paar weken nadat hij haar moeder, haar broer en haar zelf had 'ingeruild' voor een andere vrouw...

Lieve papa!

Het is al laat en ik zit hier op mijn bed, om u te schrijven. Hoe vaak wilde ik de afgelopen weken al met u spreken! Maar ik zag jammer genoeg geen kans om met u alleen te zijn.

Ik kan het nog steeds niet begrijpen dat u nu met iemand anders samen bent en dat u en mama misschien nooit meer bij elkaar zullen komen. Het valt me zo zwaar dat te accepteren, en vooral wanneer ik eraan denk dat u misschien nooit meer naar huis terugkomt en nooit meer zo'n papa zult zijn voor mij en m'n broer, als u eerst altijd was.

Maar ik wil tenminste graag dat u begrijpt wat er in ons leven aan de hand is. En denk vooral niet dat mama me heeft aangespoord om u te schrijven! Dat heeft ze niet gedaan. Ze weet niet eens dat ik u schrijf. Ik wil alleen maar eenvoudig mijn gedachten over deze situatie met u delen.

Papa, ik stel me zo voor dat ons gezin net een auto is. Eigenlijk een heel mooie auto, waarin we samen al een heel lange tijd hebben gereden. Van de buitenkant zag het er allemaal prima uit, nog geen krasje, geen roest.. en van binnen waren er veel mooie dingen in de auto te zien. Maar in de loop van de tijd doken allerlei problemen op.

De motor rookt nu als een schoorsteen, er zit een slag in de wielen, de stoelbekleding is versleten, de auto is moeilijk te sturen, en het rijden wordt heel moeizaam door al dat geschud en gepiep. Maar weet u, pap? Het is nog steeds een prima auto - of beter gezegd: het zou een prima auto kunnen zijn. Met een beetje moeite zou die nog heel wat jaartjes kunnen lopen.

Mijn broer en ik zaten altijd op de achterbank, en u en mama voorin. We voelden ons altijd veilig, als u reed en mama naast u zat.

Maar een maand geleden, toen u bij ons wegging, moest mama het stuur opeens overnemen. Dat was heel moeilijk, want het was midden in de nacht. En het was alsof er plotseling een auto recht op ons af kwam

racen. Mama probeerde nog uit te wijken, maar de andere auto knalde met volle snelheid tegen ons aan. Het was een verschrikkelijk ongeluk!

Maar het allerergste daarvan, papa, was dat ú die andere auto bestuurde - en dat er nog iemand anders naast u zat - weet u wel, die andere vrouw.

Ja, het was een verschrikkelijk ongeluk. We zijn allemaal zwaar gewond. En we vragen ons af hoe het met uzelf gaat?! We weten nog steeds niets over u. Bent u óók gewond geraakt? Hebt u hulp nodig, papa?

In die nacht heb ik me vaak afgevraagd of we dit wel zouden overleven. Mama heeft de ergste verwondingen en komt er niet eens bovenop. Bruno zit in een shock. Het gaat nog steeds slecht met hem, en hij wil met niemand spreken.

Ik zelf had zo´n vreselijke pijn dat ik mama en Bruno allebei niet kon helpen. De dokter zei dat ik een speciale therapie nodig heb om er weer bovenop te komen. Maar papa, ik zou veel liever hebben dat ú me helpt dan zo´n therapeut!

De pijn steekt zo erg! Papa, we missen u zo vreselijk! Elke dag vragen we ons af of u misschien al op weg bent om ons eens te bezoeken. En elke dag komt u weer niet...!

Papa, ik ben bang dat alles voorbij is... En toch... mijn hart zou van blijdschap springen als ik m´n ogen zou mogen opendoen en u in mijn kamer zou zien.

´s Avonds, als alles rustig is, zitten we bij elkaar. Dan praten we over u en herinneren ons hoe fijn het was om met u in de auto te rijden, en hoe graag we u weer bij ons zouden zien.

Papa, gaat het goed met u? Hebt u pijn door dit ongeluk? Hebt u ons nodig, zoals wij u nodig hebben?

Als u me nodig hebt, ben ik er. Ik houd van u, papa!

Uw Stefanie

De brief werd verstuurd. Een paar dagen later komt Stefanie ´s morgens de trap af voor het ontbijt. En daar zitten papa en mama hand in hand met tranen in de ogen aan tafel! Hij was teruggekomen...